

Počkat, tady jsem snad ještě nikdy neprocházela. Ohlédla se, domy jako by pevně semkly svá tvrdá ústa. Kde to jsem? Podívala se zase dopředu a něco bylo jinak. Ano, ještě před chvílí, Anna si je tak jistá, v celé uličce přece žádný obchod není. A teď, uprostřed řady domů výloha. Horní okraj lemovaný zaprášenou pruhovanou roletou s vybledlými barvami.

„Přisahala bych, že tu žádný krámeček nestál,“ mumlala si nejistě. Nerozhodně se podívala na hodinky. Začátek vyučování zcela určitě promeškala.

„Nebolí mě dnes trochu břicho?“ zeptala se sama sebe. Poctivě musela uznat, že ne. Zkusmo se poptala po zdraví a správné funkci všech orgánů, které si jen vybavila. Nakonec usoudila, že hlava není úplně v pořádku, takže by se dalo uvažovat o náhlé malé migréně. Spokojeně přistoupila k zaprášené výloze. Snažila se nakouknout dovnitř, ale matné sklo nepropustilo žádný uspokojivý odraz. Jenom slabé stropní světélko ostýchavě rozjasňovalo vnitřek krámků. Anna sebrala všechnu odvalu a stiskla mosaznou kliku u dveří. Ještě než vešla dovnitř, ohlédla se, zdálo se jí, že zaslechla šramot. Ale ulička zela prázdnotou.

Jakmile otevřela dveře, cínový zvoneček se jí nad hlavou rozklinoval. Nesměle a opatrně vešla dovnitř. V duchu si pogratalovala, že neudělala delší krok. Krámeček byl tak maličký! Od místa, kde právě stála, už byla jenom na délku paže dubová stěna plná prázdných regálů. Vlevo od dívky další police, obkládající celé dvě strany místnosti. Pouze napravo stál bohatě zdobený kupecký pultík, za kterým se děl bez hnutí malý mužiček. Zdál se být také jako ze dřeva vyřezaný,

díval se upřeně na dívku, aniž by okem mrkl. Pak zničehonic pravil polohlasitě: „Haf!“

„Co prosím?“ polekaně se zeptala Anna.

„Neumíš odpovědět na pozdrav?“ mužiček se zatvářil nevlídně.

„Do... dobrý den, promiňte, zdálo se mi, že jste řekl Haf,“ nejistě odpověděla dívka.

„No a? To snad není pozdrav?“

Co udělá pes, když tě uvidí? Haf! Zaštěká a to je přece taky pozdrav. Musíš být zdvořilá, to ti říkám rovnou...”

Anna horlivě přikývla a zvědavě si mužička prohlížela. Jeho řeč byla zvláštní a tuctově taky zrovna nevypadal. Velká kulatá hlava, opravdu kulatá, pár vlasů pečlivě uhlazených na stranu. U očí vějířek vrásek, co vypadají rozesmátě. Bambulatý nosík, široká ústa, dvě brady. Pod nimi červený pečlivě uvázaný motýlek s černými puntíky. Bílá plátěná košile s podélnými zelenými proužky, šedá vesta s kapsičkou, ze které utíká řetízek k poutku hnědých kalhot. Vypadá jako pohodový tlouštík, usmála se na něj Anna.

„Co je tu na mně k smíchu?“ aha, tak žádný pohodář.

„Já, já... se nesměji vám.“

„A čemu? Snad téhle místnosti? Těm prázdným regálům? To ale není k smíchu, děvenko, to je k pláči,“ brunátněl tlouštík. „A vůbec, nemáš být ve škole?“

Anna vzdychla. „Když... jsem měla pocit, že mě bolí hlava,“ zkoušela svou výmluvu.

„Pocity jsou pocity, fakta jsou fakta. Mluv jasně a stručně. Když řeknu...”

mám pocit, že jsi nezdvořilá, ještě ses mi ani nepředstavila, je to špatně, protože tě tímto vlastně už odsuzuji. Ale fakta jsou, že se s tebou bavím a nevím, kdo jsi.“

„Promiňte, já... jmenuji se Anna,“ napřažovala k němu ruku přes pult.

„No vida, Anna. To už je jiná. Těší mě, já jsem Kryštof A. Popundekl.“ trochu ostýchavě se mužik představil.

„Totiž, ehm, jsem šlechtického rodu,“ plaše pronesl a cudně se začervenel. „Náš rod je prastarý, ale moc větví nemá.“

„A... a co znamená to Kryštof A?“

„Začátek písmene mého druhého jména,“ lezlo z mužika. Tím víc se Anna vyptávala.

„A kterého jména? Aleš, Albert nebo jak?“ všechno ji zajímalo.

„To je dlouhá historka,“ mávl rukou Kryštof a vzdychl. „To ta porodní bába. Husa. Když mě zapisovala do rodného listu, ptala se mé matky, jaké jméno mi chce dát. Správně jsem se měl jmenovat Kryštof Adam, ale ta... ta... porodní bába jedna špatně slyšela a místo Adam mě zapsala jako Aidam. Teď se jmenuji jako nějaký zrající sýr. Že to nikomu neřekneš?“ prosebně sepal ruce.

Anně se historka náhodou líbila, skoro šlechtic jménem Aidam. „Neřeknu, nebojte se. A co tu vlastně prodáváte?“ rozhlédla se kolem.

„Je to obchůdek, že? Ale regály jsou prázdné, proč?“ Anna zvědavě kladla otázku jednu za druhou.

Mužiček se však zatvářil, jakoby mu šlápla na kuří oko: „Zasáhlas mě přímo do srdce,“ dramaticky se chytl za knoflíček u vesty. „To je právě to tajemství, to velké tajemství, které ti nemohu říci. Nerad bych tě dostal do nebezpečné situace. Vypadáš jako hodná dívka.“

Anna neskrývala svou zvědavost. A mužiček zase vypadal, že ještě tak tři vteřiny a to tajemství, to velké tajemství vyklopí sám, dobrovolně, bez velkých okolků.

Než však stačil cokoli říci, v rohu místnosti to zachrčelo, zakašlalo a krámkem se rozlehl rozčilený, křaplavý ženský hlas:

„Co tam záááase vyvádííš, s kýým tam mluvííš? UUUž si na tooo přišel? Nebo někdo přišel? Hned pod' seem nebooo...“

Kryštof se nejprve trochu schoulil, po očku se podíval na vyjevenou Annu a ukázal prstem na malý otvor v rohu, zakrytý horní polici. Na vysvětlenou pravil: „Domácí telefon, sám jsem ho zavedl. Jsem chytrý. A jsem šikovný. Velice manuálně zručný,“ dodal skromně a pokračoval.

„Budeš muset jít se mnou nahoru. Už čeká. Zatím se nezlobí, ale budeme-li otálet...“ Nedořekl, jenom hrůza se mu mihla v očích. Anna stála rozpačitě a tak trochu bojácně. Co je nahoře? Dračice? Ježibaba?

„Nahoře je můj poklad,“ vysvětloval mužiček, při tom ale už rychle zamykal obchůdek, stahoval rolety a vůbec, velice převelice spěchal, bázlivě se občas ohlížeje k domácímu telefonu. „Moje milovaná, překrásná žena a teď už pojd', nesmíme ji nechat čekat.“

